

Titel: Kapitel XXIV.

Citation: "Kapitel XXIV.", i *1901/1902: Lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r09-shoot-chptrd1e6400/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: 1901/1902: Lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

for, at der nu haves Oplysninger, som ville medføre et væsentligt forskelligt Resultat, samt naar samtlige Omstændigheder i høj Grad tale for Bevilgelsen af Andragendet, derunder ogsaa at det maa anses for givet, at Andrageren kun ad denne Vej vil kunne undgaa eller oprette et for ham indgribende Tab.

Under tilsvarende Betingelser kan Højesteret tillade Paaanke af en ellers upaaankelig Landsrets- eller Underrettsdom.

Samtidig med, at Tilladelsen gives, saavel som paa ethvert senere Trin kan Højesteret eller den Ret, der behandler Sagen, paa Begæring bestemme, at den afsagte Doms Virkninger skulle stilles i Bero, ganske eller til Dels, mod eller uden Sikkerhedsstillelse.

Paa Adgang til den i nærværende Paragraf omhandlede Retshjælp kan der ikke gives Afkald.

§ 272.

Højesteret bestemmer i hvert enkelt Tilfælde, hvorledes de fornævnte Andragender skulle behandles, samt hvorledes den forinden Andragendets Afgørelse fornødne Bevisførelse skal foregaa, og fastsætter de Lempelser i de almindelige Procesregler, der maatte findes nødvendige eller hensigtsmæssige ved Sagens fornyede Foretagelse.

Findes Forudsætningerne for ny Foretagelse eller ekstraordinær Anke ikke at foreligge, afviser Retten Sagen.

Kapitel XXIV.

Behandling af Sager ved Underret og Retsmidler mod Underrettens Afgørelser.

§ 273.

Sagen indledes med Stævning. Naar Sagens Genstand er under 50 Kr.s Værdi saavel som i de i § 2 Nr. 7 nævnte Sager, har Retten paa Begæring at yde Parten den fornødne Vejledning til Stævningens Affattelse.

I Stævningen skulle begge Parter være betegnede med Navn og Stilling og deres Bopæl eller Opholdssted være angivet, hvorhos den skal indeholde Sagsøgerens Paastand og en kort Fremstilling af de Kendsgerninger, hvorpaa den støttes. Stævningen skal derhos angive de Dokumenter, Sagsøgeren vil benytte, samt opfordre Sagsøgte til at møde paa Sagens første Tagtedag og svare i Sagen samt til at medtage de Dokumenter, han vil paaberaabe sig.

Parterne kunne dog, naar de efter Overenskomst begge møde for Retten, og Sagen er anmeldt for denne senest Dagen før Retsmødet, uden Stævning begære Sagen foretaget.

§ 274.

Naar Stævning benyttes, indgives den til Retten, der forsyner den med en Paategning, hvorved Sagen berammes til Foretagelse i et angivet Retsmøde. Stævningen tilbageleveres Sagsøgeren til videre Foranstaltning.

§ 275.

Har Sagsøgte Bopæl i Underretskredsen, skal Stævningen forkyndes ham med en Uges Varsel. Bor Sagsøgte uden for Underretskredsen, er Varslet 14 Dage, med-

mindre han har Bopæl paa Færøerne, Island, Grønland, de vestindiske Øer eller i Udlandet, i hvilket Tilfælde, saavel som naar det ikke vides, hvor Sagsøgtens Bopæl er, Varslet bestemmes af Dommeren.

I øvrigt ere de i § 202, Stk. 2, 3 og 4, indeholdte Bestemmelser anvendelige.

§ 276.

Dommeren har, forinden Sagen optages, at mægle Forlig mellem Parterne, jfr. § 140. Kommer Forlig i Stand, tilføres det Retsbogen.

§ 277.

Parterne udvikle mundtlig deres Sag for Dommeren uden videre Forberedelse ved Skrift. Sagsøgeren fremlægger den behørigt forkyndte Stævning og fremstiller Sagen fra sin Side, hvorpaa Sagsøgte har at erklære sig.

Under Sagens Forhandling bør Dommeren ikke blot søge at fremkalde tydelige og sandfærdige Forklaringer fra Parternes Side om Sagens Sammenhæng, men han har ogsaa, for saa vidt Parterne ikke møde ved Sagførere, at vejlede dem med Hensyn til, hvad de bør foretage til Oplysning af Sagen og i øvrigt til Varetagelse af deres Tarv under denne.

De fra begge Sider nedlagte Paastande skulle ved Forhandlingens Slutning protokolleres fuldstændigt, medmindre de i særskilt skriftlig Affattelse fremlægges til Protokollen. For saa vidt saadant efter Omstændighederne maatte anses fornødent, kan Dommeren foranledige saadan skriftlig Affattelse af Paastanden og dertil tilstaa Udsættelse.

Endvidere skulle Parternes Erklæringer over Sagens Sammenhæng protokolleres, dog ikke ordret, men efter deres væsentlige Indhold. Det tilførte oplæses og vedkendes.

§ 278.

Dommeren bestemmer, om Formalitetsindsigelse skulle forhandles og paa-kendes særskilt eller i Forbindelse med Realiteten.

Parterne maa derfor altid være beredte paa at forhandle Realiteten i det første Retsmøde.

§ 279.

Paastande kunne forandres, indtil den i § 277 omhandlede Protokollation eller Fremlæggelse til Protokollen af dem er sket, men efter den Tid, for saa vidt Forandringen gaar ud paa andet end en Prafalden eller Indskrænkning, kun med Rettens Tilladelse.

Finder Retten, at det ikke kan forlanges af Sagsøgte, at han straks skal svare paa en forandret Paastand, udsættes Sagen.

Sagsøgte kan fremsætte Modfordringer efter de almindelige Regler (§§ 8 og 85).

§ 280.

Dokumenter maa, hvad enten de paaberaabes i Stævningen eller ikke, fremlægges i Retsmødet; dog kan Retten, for saa vidt det findes, at der ikke har været tilstrækkelig Tid eller Anledning for Sagsøgte til at fremskaffe et Dokument, eller at det fra Modpartens Side fremkomne giver vedkommende Part Anledning til at fremkomme med yderligere Dokumenter, eller at det dog er undskyldeligt, at vedkommende Part ikke har medbragt Dokumentet, udsætte Sagen herefter.

Til at gøre sig bekendt med de fremlagte Dokumenter bør der i Reglen gives Modparten den fornødne Tid i selve Retsmødet.

Finder Retten, at dette sidste efter Omstændighederne og navnlig Dokumentets Beskaffenhed ikke vil være tilstrækkeligt, kan Sagen udsættes. Den, mod hvem Dokumentet fremlægges, maa, dersom det ikke med Producentens Samtykke kan udlånes ham, forsynes med en Genpart af samme, og der maa gives ham Adgang til paa Retsskriverkontoret at undersøge Dokumentet.

§ 281.

Saafremt ingen af Parterne begærer at føre yderligere Bevis, eller saadant ikke skønnes at kunne føre til Oplysning af Omstændigheder, der ere af Betydning for Sagen, skal Dommeren, efter at Paastandene i Overensstemmelse med § 277, 3die Stykke, ere nedlagte, give Parterne Lejlighed til en mundtlig Domforhandling.

Findes det derimod, at Sagens tilbergte Oplysning udkræver yderligere Bevisførelse, navnlig ved Vidner eller Syn og Skøn, træffer Dommeren i Overensstemmelse med Reglerne i §§ 213—216 de i saa Henseende fornødne Foranstaltninger. Naar Bevisførelsen er til Ende, og efter at Paastandene ere nedlagte, finder Domsforhandling Sted.

Dom afsiges snarest muligt efter Domsforhandlingen.

§ 282.

Hvor de i de foregaaende Paragrafer givne Bestemmelser ikke indeholde afgivende Forskrifter, blive de i Kap. XVIII—XX om Sagers Behandling for Landsret givne Regler at følge med de Lempelser, som flyde af Forholdets Natur.

§ 283.

Domme, afsagte af en Underret, kunne med den i § 6 nævnte Undtagelse overensstemmende med nedenstaaende Regler af Parterne indankes for den Landsret, i hvis Kreds Underretten ligger. I Forbindelse med Dommen kan Anken omfatte den forudgaaende Behandling og de under denne faldne Afgørelser, for saa vidt Anke ikke særlig er udelukket. De i §§ 243, 2det Stykke, 244 og 245 givne Regler finde tilsvarende Anvendelse paa Underretssager.

Landsrettens Dom i en fra Underret indanket Sag kan ikke yderligere paa-ankes. Dog kan det i § 243 omhandlede Udvalg undtagelsesvis tillade, at Sagen indbringes for Højesteret, overensstemmende med Reglerne i Kap. XXI, naar den skønnes at have almindelig Interesse eller videregaaende betydelige Følger for vedkommende. Andragende herom maa fremsættes inden saadan Frist og paa den Maade som bestemt i § 246 og behandles som der foreskrevet.

Kære af Parterne til Højesteret overensstemmende med Kap. XXII kan ligeledes kun iværksættes med Tilladelse af det ovennævnte Udvalg. Andragende herom maa indgives inden den i § 270 fastsatte Frist.

§ 284.

Med Hensyn til Tiden for Ankens Iværksættelse gælde de i § 246 givne Regler, dog at Ankefristen kun er 4 Uger. Den i bemeldte Paragraf omhandlede Bestemmelse om Ankens Tilstedelighed afgives, i øvrigt i Overensstemmelse med Paragrafens Regler,

af Landsrettens Justitiarius i Forening med 2 andre af Rettens Medlemmer og er ikke Genstand for Anke eller Kære.

§ 285.

Inden Ankefristens Udløb skal Appellanten indlevere Ankestævning paa Landsrettens Kontor overensstemmende med de i § 201 fastsatte Regler. Begæres Sagen berammet til et overdrevent fjært Tidspunkt, skal Justitssekretæren forelægge Rettens Justitiarius Spørgsmaalet til Afgørelse.

Ankestævningen skal indeholde en fuldstændig og tydelig Angivelse af Ankegrunden og den eller de Paastande, der agtes nedlagte.

Om Varslet gælde de i § 202 fastsatte Regler.

§ 286.

Naar Indstævnte udebliver uden at have givet Tilsvar eller ved Domsforhandlingen, finde de i §§ 250 og 263, 3die—5te Stykke, indeholdte Regler tilsvarende Anvendelse.

Fremdeles gælde §§ 256 og 260, 1ste Punktum, ogsaa ved Anke til Landsret, hvorhos §§ 261 og 264 finde tilsvarende Anvendelse. Hjemvisning kan dog ikke finde Sted, fordi Underretsdømmere ikke behørigt har vejledet Parten.

§ 287.

Paastande, der ligge uden for de ved Underretten fremsatte, kunne ikke uden Modpartens Samtykke nedlægges, medmindre Retten tillader det, fordi det findes uskyldeligt, at de ikke tidligere ere fremkomne. Ønskes en saadan Tilladelse opnaaet, følges tilsvarende Regler til de i § 254 angivne.

§ 288.

Parterne ere berettigede til at fremføre ny Beviser, naar det i Stævningen eller et andet Processkrift eller i et forudgaaende Retsmøde er meddelt Modparten, af hvilken Art det ny Bevis er, og hvad derved forventes bevist. Endvidere er Reglen i § 218, 2det Stykke, om ny Beviser under Domsforhandlingen m. m. anvendelig.

Vil nogen af Parterne fremsætte ny Anbringender, maa disse anføres i hans Processkrifter overensstemmende med Reglerne i §§ 200 ff. Efter Skriftrekslingens Slutning kunne ny Anbringender uden Modpartens Samtykke kun fremføres med Rettens Tilladelse, i hvilken Henseende Reglerne i §§ 210 og 218 finde tilsvarende Anvendelse.

For Ankesagens Behandling gælde i øvrigt de for Procesmaaden ved Landsret fastsatte Bestemmelser.

§ 289.

Underrettens Afgørelser kunne paakæres til Landsret i de samme Tilfælde, i hvilke Landsrettens Afgørelser kunne paakæres til Højesteret.

Fremgangsmaaden er med de af Forholdets Natur flydende Lempelser den samme, som benyttes ved Kære over Landsrettens Afgørelser; dog kan Kæremaalet her altid fremsættes mundtlig til Retsbogen.

Landsrettens Afgørelse i Anledning af Kære kan ikke indbringes for Højesteret.

Kapitel XXV.

Sager om Veksler og visse andre Gældsbreve.

§ 290.

Sagsøgeren kan anvende den i dette Kapitel omhandlede hurtige Retsfølgning:

- 1) I Sager, der anlægges til Indfrielse af Gældsbreve, naar Skyldneren enten i selve Gældsbrevet eller ved senere Paategning paa samme har underkastet sig saadan Følgning.
- 2) I Vekselsager, hvorved forstaaes Sager, som anlægges mod Trassenter, Endossenter eller Acceptanter af trasserode Veksler eller mod Udstedere og Endossenter af egne Veksler til Vekslens Betaling eller for at gøre Vekselregres gældende, Sager, som anlægges mod Trassenter og Endossenter af Veksler paa Grund af manglende Accept, til Betaling af Vekselsummen eller det ikke accepterede Beløb (Veksellovens § 29) eller mod Trassenter og Endossenter samt Acceptanter paa Grund af manglende eller ikke betryggende Accept, til Stillelse af Sikkerhed (Veksellovens §§ 25, 26 og 30), Sager, som anlægges mod dem, der have tegnet Borgen (Aval) for en vekselforpligtet Person, til Vekselforpligtelsens Opfyldelse.
- 3) I Sager, hvorunder Begreskrav efter en Check indtales.

§ 291.

Under Sagen kan det ikke tillades Sagsøgte at fremsætte andre Indsigelser i Realiteten end, at han ikke ved Underskriftens Meddelelse var mægtig og myndig til saaledes at forbinde sig, eller at Underskriften er falsk, eller at der i Dokumentets Indhold er foregaaet en Forfalskning, efter at Underskriften er meddelt.

I Vekselsager kan Sagsøgte endvidere fremsætte de Indvendinger, som angaa selve Vekslens Indretning og Indhold eller den til Vekselfordringens Vedligeholdelse fornødne Omgang eller andre i Vekselloven foreskrevne Betingelser for at kunne gøre Vekselretten gældende. Tilsvarende Regler gælde om de i § 290 Nr. 3 nævnte Sager.

I de i § 290 Nr. 1 nævnte Sager kan Sagsøgte derhos, for saa vidt Spørgsmaalet foruden paa selve Gældsbrevet støttes paa Transport eller andet uden for Gældsbrevet liggende Grundlag, fremsætte enhver Indsigelse herimod, ligesom han i disse Sager overhovedet kan fremkomme med enhver Indsigelse, med Hensyn til hvilke Bevisbyrden ikke paahviler ham, eller til hvis Godtgørelse han ikke behøver andre Bevismidler end Dokumenter, som haves til Støde.

Alle andre Indsigelser i Realiteten ere udelukkede fra at komme i Betragtning, naar Parterne ikke ere enige om at ønske dem paakendte; men det forbeholdes Sagsøgte i Anledning af slige Indsigelser, naar han i sit Tilsvar har opgivet eller i det mindste forbeholdt dem, at anlægge et selvstændigt Erstatningssøgsmaal mod Sagsøgeren.

Dette Erstatningssøgsmaal behandles i alle Henseender efter de almindelige Regler.

§ 292.

Imod de i § 290 Nr. 2 og 3 omhandlede Fordringer kunne Modfordringer kun gøres gældende, naar disse ere støttede paa, at der ved Forsømmelse med at give den i Veksellovens §§ 20, 30, 42, 45 og 75 omhandlede Underretning er forvoldt Sagsøgte Skade, og imod de i § 290 Nr. 1 omhandlede kun, for saa vidt Modfordringen selv gaar ind under samme Bestemmelse, eller den indrømmes.